

Arrest

nr. 226 743 van 26 september 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 25 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn partner met de Nederlandse nationaliteit leggen op 24 juli 2017 bij de administratieve diensten van de stad Eeklo een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 16 november 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met een vrijwillige vertrektermijn van 30 dagen. Deze beslissing wordt verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Verzoeker gaat niet in beroep tegen deze beslissing.

1.3. De registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning in de registers wordt op 12 december 2017 geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand, omdat het door verzoeker voorgelegde identiteitsdocument vals is.

1.4. De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 10 april 2019 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die verzoeker op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [H.]

voornaam: [T.]

geboortedatum: [1991]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Meetjesland op 10/04/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2015 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene diende een aanvraag wettelijke samenwoning in op 24/07/2017. Met gebruik van een vals paspoort. Op 11/12/2017 besliste het Parket een negatief advies uit te spreken over de wettelijke samenwoning waarna de gemeente op 12/12/2017 de registratie van de wettelijke samenwoning weigerde. Nadien ondernam betrokkene geen enkele poging om zijn verblijf in orde te brengen. Een

aanvraag wettelijke samenwoning valt trouwens niet onder een verblijfsaanvraag. In die zin heeft betrokkene dus nooit geprobeert om zijn verblijf in orde te brengen.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughuiving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene legde een vals paspoort voor bij zijn aanvraag wettelijke samenwoning op 24/07/2017.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 16/11/2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuw bevel waarin een termijn tot vrijwillig vertrek wordt toegevoegd.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een PV voor schriftvervalsing. De politie van Eeklo stelde immers vast dat betrokkene beschikte over een vervalst paspoort (GE.21.L3.006338/2017) Door het frauduleuze karakter van dit feit is er een risico op nieuwe inbreuken op de openbare orde.

Hoewel betrokkene beschikt over een gekend adres in Eeklo en hoewel hij een gezinsleven heeft in Eeklo met een vrouw en een minderjarig kind, is er toch een risico op onderduiken dat actueel en reëel is. De bovengenoemde 4 elementen in combinatie met de pv voor een strafbaar feit, motiveren dit risico op onderduiken.

Betrokkene werd gehoord op 10/04/2019 door de politiezone Meetjesland en verklaart in België te zijn omdat hij aanvankelijk naar Libië reisde maar er was daar oorlog dus reisde hij door en kwam in België terecht. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij hier een vrouw [O.S.] en dochter [O.L.G.J.A.] heeft. Zij hebben een verblijfsrecht in België. Betrokkene heeft het kind echter niet erkend. Het is dus niet aangetoond dat het daadwerkelijk zijn kind betreft noch dat hij bijdraagt aan het onderhoud ervan. Betrokkene en zijn zogenaamde partner gingen immers pas samenwonen na de geboorte van het kind.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het kind heeft mogelijk een band met betrokkene. Maar betrokkene heeft dit kind niet officieel erkend, we zijn dus niet zeker dat hij de vader is. We zijn ook niet zeker in welke mate hij voor dit kind zorgt. Het kind kan in ieder geval bij de moeder blijven. Samen kunnen ze betrokken gaan bezoeken in Ghana. Betrokkene kan zoals hierboven gezegd, mits hij voordoet aan de voorwaarden altijd terugkomen naar België om hier het familiale leven verder te zetten. Dit familiale leven werd bovendien opgebouwd in illegaal verblijf. De overheid mengt zich dus niet in het privéleven van betrokkene wanneer ze beslist om betrokkene te verwijderen van haar grondgebied. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit en de frauduleuze praktijk van schriftvervalsing weegt hier op tegen het belang van betrokkene om zijn familiaal leven in de illegaliteit in België verder te zetten.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan naar Ghana omdat hij hier een vrouw en een kind heeft.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Ghana een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene diende een aanvraag wettelijke samenwoning in op 24/07/2017. Op 11/12/2017 besliste het Parket een negatief advies uit te spreken over de wettelijke samenwoning waarna de gemeente op 12/12/2017 de registratie van de wettelijke samenwoning weigerde. Nadien ondernam betrokkene geen enkele poging om zijn verblijf in orde te brengen. Een aanvraag wettelijke samenwoning valt trouwens niet onder een verblijfsaanvraag. In die zin heeft betrokkene dus nooit geprobeert om zijn verblijf in orde te brengen.

Betrokkene werd gehoord op 10/04/2019 door de politiezone Meetjesland en verklaart geen medische problemen te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Meetjesland op 10/04/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2015 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene diende een aanvraag wettelijke samenwoning in op 24/07/2017. Met gebruik van een vals paspoort. Op 11/12/2017 besliste het Parket een negatief advies uit te spreken over de wettelijke samenwoning waarna de gemeente op 12/12/2017 de registratie van de wettelijke samenwoning weigerde. Nadien ondernam betrokkene geen enkele poging om zijn verblijf in orde te brengen. Een aanvraag wettelijke samenwoning valt trouwens niet onder een verblijfsaanvraag. In die zin heeft betrokkene dus nooit geprobeert om zijn verblijf in orde te brengen.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene legde een vals paspoort voor bij zijn aanvraag wettelijke samenwoning op 24/07/2017.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 16/11/2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuw bevel waarin een termijn tot vrijwillig vertrek wordt toegevoegd.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een PV voor schriftvervalsing. De politie van Eeklo stelde immers vast dat betrokkene beschikte over een vervalst paspoort (GE.21.L3.006338/2017) Door het frauduleuze karakter van dit feit is er een risico op nieuwe inbreuken op de openbare orde.

Hoewel betrokkene beschikt over een gekend adres in Eeklo en hoewel hij een gezinsleven heeft in Eeklo met een vrouw en een minderjarig kind, is er toch een risico op onderduiken dat actueel en reëel is. De bovengenoemde 4 elementen in combinatie met de pv voor een strafbaar feit, motiveren dit risico op onderduiken.

Betrokkene werd gehoord op 10/04/2019 door de politiezone Meetjesland en verklaart in België te zijn omdat hij aanvankelijk naar Libië reisde maar er was daar oorlog dus reisde hij door en kwam in België terecht. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij hier een vrouw [O.S.] en dochter [O.L.G.J.A.] heeft. Zij hebben een verblijfsrecht in België. Betrokkene heeft het kind echter niet erkend. Het is dus niet aangetoond dat het daadwerkelijk zijn kind betreft noch dat hij bijdraagt aan het onderhoud ervan. Betrokkene en zijn zogenaamde partner gingen immers pas samenwonen na de geboorte van het kind.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het kind heeft mogelijk een band met betrokkene. Maar betrokkene heeft dit kind niet officieel erkend, we zijn dus niet zeker dat hij de vader is. We zijn ook niet zeker in welke mate hij voor dit kind zorgt. Het kind kan in ieder geval bij de moeder blijven. Samen kunnen ze betrokken gaan bezoeken in Ghana. Betrokkene kan zoals hierboven gezegd, mits hij voordoet aan de voorwaarden altijd terugkomen naar België om hier het familiale leven verder te zetten. Dit familiale leven werd bovendien opgebouwd in illegaal verblijf. De overheid mengt zich dus niet in het privéleven van betrokkene wanneer ze beslist om betrokkene te verwijderen van haar grondgebied. Het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit en de frauduleuze praktijk van schriftvervalsing weegt hier op tegen het belang van betrokkene om zijn familiaal leven in de illegaliteit in België verder te zetten.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan naar Ghana omdat hij hier een vrouw en een kind heeft.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Ghana een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene diende een aanvraag wettelijke samenwoning in op 24/07/2017. Op 11/12/2017 besliste het Parket een negatief advies uit te spreken over de wettelijke samenwoning waarna de gemeente op 12/12/2017 de registratie van de wettelijke samenwoning weigerde. Nadien ondernam

betrokkene geen enkele poging om zijn verblijf in orde te brengen. Een aanvraag wettelijke samenwoning valt trouwens niet onder een verblijfsaanvraag. In die zin heeft betrokkene dus nooit geprobeert om zijn verblijf in orde te brengen.

Betrokkene werd gehoord op 10/04/2019 door de politiezone Meetjesland en verklaart geen medische problemen te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Vasthouding

[...]

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“1. Schending artikel 7, alinea 1 1 en 3 Vw en artikel 74/14 par. 1 en 3 Vw in samenhang met art 2 en 3 wet 29 juli 91

[...]

Het is correct dat verzoeker zich bevindt in een van de situaties zoals neergeschreven in artikel 7 lid 1 1° Vw doch niet in de situatie van 3° Vw.

Artikel 7 lid 1 stelt: Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag moet de minister een bevel om het grondgebied afgeven in de in 1° en 3° bedoeld geval.

Verzoeker zal aantonen dat hij zich kan baseren op een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag

EN

Verzoeker zal aantonen dat er aan hem wel degelijk een termijn voor vrijwillig vertrek dient te worden voorzien zoals artikel 74/14 par. 1

Artikel 74/14 par. 1 stelt: De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten. De minister kan echter afwijken en dus geen termijn voor vrijwillig vertrek toekennen op voorwaarde:

- Er een risico op onderduiken zou bestaan of*
- hij niet aan een eerder beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven.*

Een huidig bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat er termijn voor vrijwillig vertrek kan op grond van artikel 74/14 par. 3 dus pas indien verzoeker niet vrijwillig zou hebben voldaan aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij verwijst naar een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven op 16 november 2017. Doch dit is een ongeldig bevel om het grondgebied te verlaten. Op 24 juli 2017 werd een verklaring tot wettelijke samenwoning ondertekend. Pas op 12 december 2017 de beslissing tot weigering van de wettelijke samenwoning betekent. Op 16 nov 2017 zijnde de datum van het bevel, mocht DVZ geen bevel afleveren omdat de procedure lopende was naar aanleiding van de verklaring tot wettelijke samenwoning. Verwerende partij mocht aldus enkel een bevel afgeven na datum van 12 dec 2017 en dus zeker niet tijdens de periode van 24 juli 2017 en 12 dec 2017. Derhalve kan er met het bevel van 16 nov 17 geen rekening worden gehouden (ook al werd er tegen dit onwettig bevel geen beroep aangetekend).

Derhalve kan verwerende partij niet dienstig verwijzen naar het eerder bevel om het grondgebied te verlaten daterend van 16 nov 2017.

Hieruit volgt dat het motief: geen gevolg heeft gegeven om het grondgebied te verlaten van 16 nov 2017 totaal misplaatst is. Deze beslissing van 16 nov 2017 kan geen uitwerking hebben omdat het bevel genomen wordt tijdens de periode tussen de verklaring wettelijke samenwoning en voor de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand namelijk 12 december 2017.

Dit motief kan derhalve de beslissing totaal niet schragen.

Verzoeker toont aan dat de bestreden beslissing artikel 74/14 par. 1 schendt. Er moet aan verzoeker een termijn worden toegekend om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Dit komt tevens tot uiting in de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG art 7 dat stelt: In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van 7 dagen tot 30 dagen vastgesteld.

Dat er sprake zou zijn van onderduiken wordt totaal niet gemotiveerd in de bestreden beslissing. Het is een blote bewering die door geen enkel motief wordt ondersteund. Uit de bestreden beslissing blijkt helemaal niet dat er een risico tot onderduiken zou zijn. Het risico op onderduiken wordt enkel vermeld zodat het zou passen in het kraam van verwerende partij teneinde te voldoen aan de definitie van onderduiken zoals bepaalt in artikel 1 par. 2 Vw.

Verzoeker stelt vast dat hij helemaal niet voldoet aan de criteria zoals vervat in artikel 1 par. 2 Vw.

Ten eerste heeft hij na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn verblijf wel een verblijfsaanvraag ingediend. Uit stuk 2 blijkt maar al te goed dat hij op 24 juli 2017 een verklaring tot wettelijke samenwoning heeft ondertekend met mevrouw [S.O.] van Nederlandse nationaliteit. Echter leidde dit tot een weigering NIET omdat zij een schijnsamenwoning zouden hebben - integendeel wat de beslissing van 12 dec 17 stelt heel expliciet het onderzoek heeft aangetoond dat betrokkenen waarschijnlijk een echte partnerrelatie onderhouden. Er zijn alleszins geen elementen voorhanden die erop wijzen dat de intentie van minstens een van de partijen niet gericht is op het in stand houden van een duurzame levensgemeenschap. De wettelijke samenwoning werd geweigerd om de heel eenvoudige redenen dat er twijfels waren aan de echtheid van het paspoort van verzoeker. Mocht het paspoort van verzoeker wel degelijk echt geweest zijn, zou de wettelijke samenwoning niet geweigerd geweest zijn en had verzoeker op basis van de wettelijke samenwoning met de Nederlandse onderdaan een verblijfsrecht ontvangen op basis van artikel 40 e.v. Vw.

Bovendien is er ook nog een minderjarige kind van slechts 2 jaar. Het argument in de beslissing dat hij dit kind niet erkend heeft, komt enkel en alleen door het feit dat verzoeker het kind niet kon erkennen omdat de politie diensten zijn paspoort hadden ingetrokken. Ook het nieuwe paspoort dat verzoeker had aangevraagd bij de Ghanese ambassade in Brussel bleek eveneens niet te voldoen aan de internationale normen waardoor de gemeente EEKLO de erkenning van verzoeker van zijn dochter niet wilde aanvaarden. Het motief van artikel 2 par. 2 1° is geen motief die de beslissing kan schragen.

Het motief 2° uit artikel 1 par. 2 Vw. Verzoeker zou valse documenten hebben gebruikt voor zijn verblijf. Uit het proces verbaal (stukken 3) blijkt duidelijk dat verzoeker niet wist dat zijn paspoort niet echt was. Verzoeker was ter goeder trouw. Bovendien ondanks het feit dat de raadsman van verzoeker op 7 mei 2018 een brief heeft verstuurd naar het parket om inzage te ontvangen in het vooronderzoek werd tot nu toe nog geen toestemming verleend door de procureur. Ook in dit schrijven vermeld verzoekers raadsman op de laatste lid op pagina 1: De zaak is echter wel dringend gezien cliënt dit paspoort en uw oordeel nodig heeft om zich aan te bieden bij de gemeente EEKLO teneinde zijn verblijf te regulariseren.

Alvorens zonder meer te stellen dat verzoeker gebruikt heeft gemaakt van valse documenten is een beschuldiging. Zolang er nog geen uitspraak werd gedaan door een strafrechter geldt het principe van het vermoeden van onschuld - toepassing artikel 6 EVRM.

Door het algemeen rechtsbeginsel - het vermoeden van onschuld - gecodificeerd in artikel 6 EVRM waardoor het tot een grondrecht werd gebombardeerd kan het motief gebaseerd op 2° geen stand houden.

Het motief 3° kan evenmin de beslissing niet schragen. Betrokkene heeft zich wel aangemeld bij het gemeente bestuurd in EEKLO namelijk voor de verklaring van wettelijke samenwoning en daarna om zijn dochter te erkennen. Doch het paspoort van verzoeker werd niet aanvaard.

Het motief 4° verzoeker heeft helemaal niet duidelijk gemaakt dat hij zich niet zou willen houden aan de verwijderingsmaatregel. Verzoeker heeft hierboven als gesteld dat het bevel van 16 nov 2017 ongeldig of minstens geen uitwerking kan hebben omdat het bevel genomen werd in de periode tussen de verklaring en de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Verzoeker dient geen gevolg te geven aan bevelen die onwettelijk zijn. Verzoeker kan hiervoor verwijzen naar de desbetreffende omzendbrief alwaar de minister zelf duidelijk en expliciet stelt dat er geen verwijderingen kunnen plaatsvinden in de periode tussen de verklaring en de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Huidig bevel dient derhalve als eerste bevel gezien te worden en dit als een volgend bevel.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier, uit de stukken die op heden worden toegevoegd en uit de bestreden beslissing dat:

- Verzoeker al hier een levensgemeenschap onderhoud met mevrouw [S.O.].
- Verzoeker een kind heeft afkomstig uit de buik van mevrouw [O.] waardoor het met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid kan gesteld worden dat de dochter zijn dochter is.
- Zij adres te 9900 EEKLO, [...] is gekend bij de wethandhavingdiensten
- Verzoeker zal nooit zijn kind en vrouw in de steek laten om onder te duiken
- Zijn centrum van belangen is gelegen in de centrum stad van het Meetjesland EEKLO.

Dus ook het motief dat er een risico op onderduiken bestaat is een motief dat de beslissing niet kan schragen om af te wijken van artikel 74/14 par. 1 Vw en artikel 7 par. 1 terugkeerrichtlijn.

Besluit:

Verzoeker toont derhalve aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat er een termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend in strijd is met artikel 74/14 par. 1 en dat verwerende partij zich niet kan steunen op par. 3 van voormeld artikel.

Bij kan worden vastgesteld zodat een vernietiging van het bevel om het grondgebied alhier op zij plaats is wegens schending van artikel 74/14 Vw.

Verwerende partij stelt dat verzoeker zich niet zou kunnen beroepen op artikel 8 EVRM. Verzoekende partij toont wel degelijk aan dat hij over geen gezinsleven beschikt die beschermd wordt door artikel 8 EVRM.

Verzoeker slaat de bal mis. Artikel 8 EVRM luidt: Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Artikel 8 EVRM bepaalt heel duidelijk zijn privé en familieleven leven. Het Hof in Straatsburg interpreteert dit heel ruim en dus veel ruimer dan enkel familie en gezinsleven.

Verzoeker benadrukt nogmaals dat de weigering tot wettelijke samenwoning er enkel en gelegen is dat zijn paspoort blijkbaar niet voldeed aan de normen, dat zijn nieuw paspoort die hij is gaan halen in de Ghanese ambassade en waarvoor hij 225 euro diende te betalen opnieuw niet voldeed aan de internationale normen.

Dat het door het feit dat zijn paspoort niet werd aanvaard hij evenmin zijn dochter kon erkennen. Het motief in de beslissing we zijn dus niet zeker dat hij de vader is is opnieuw een blote bewering gezien het kind duidelijk verwerkt is tijdens de periode dat verzoeker samenleefde met het Nederlandse onderdaan in EEKLO. Seriële monogamie is in België en ook in Nederlands nog steeds de norm. Derhalve dient verwerende partij van uit deze norm te vertrekken.

Verzoeker kan zich derhalve niet baseren op artikel 8 EVRM. Het hebben van een levensgemeenschap, een kind, ... valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Verzoeker verwijst in dit kader naar het arrest van het Hof in Straatsburg Üner vs The Netherlands judgment dd 18 oktober 2006 (application no 46410/99). Het is correct, zoals het hof stelt: The convention does not guarantee the right of an alien to enter or to reside in a particular country and, in pursuance of their task of maintaining public order, Contracting States have the power to expel an alien. However, the decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under par. 1 of article 8, be in accordance with the law and necessary in a democratic society, that is to say justified by a pressing social need and in particular; proportionate to the legitimate aim pursued. ... The court considers nevertheless that, even if a non-national holds a very strong residence status and has attained

a high degree of integration, his or her position cannot be equated with that of an national when it comes to the above-mentioned power of the contracting states to expel aliens.

Het arrest legt in paragraaf 57 criteria dat kunnen gebruikt worden om te vermijden dat bij een uitwijziging artikel 8 EVRM zou worden geschaad. Het hof verwijst integraal naar de duur van het verblijf in het een land, zijn banden met zijn land van herkomst, de leeftijd, eventuele geboorte in het Rijk, ...

Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij niet de 'fair-balance' heeft gemaakt door rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan huidige zaak.

Er dient een afweging gemaakt te worden tussen (1) de belangen van verzoeker en (2) de belangen van de staat. Nergens wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het feit dat verzoeker al een geruime tijd in België verblijft, dat hij een levensgemeenschap onderhoudt en dat hij een kind heeft. Het feit dat de levensgemeenschap niet heeft geleid tot een wettelijke samenwoning komt enkel en alleen door het feit van het paspoort (waar verzoeker niet wist dat het eerste paspoort niet correct was en bovendien is verzoeker nog steeds onschuldig door het vermoeden van onschuld.

Verwerende partij komt ruimschoots te laat met haar uitwijzingsbevel. Mocht verwerende partij zorgvuldig te werk gegaan hebben, hadden zijn verzoeker al moeten uitwijzen onmiddellijk en niet hem toe te laten hier een gezinsleven op te bouwen.

Verwerende partij heeft dit niet gedaan, een zorgvuldig werkende immigratie dienst zou werk gemaakt hebben van een onmiddellijke uitwijzingsbeleid.

Het motief dat verzoeker zich niet zou kunnen baseren op artikel 8 par. 1 EVRM wordt hiermee weerlegd. Het is duidelijk dat artikel 8 EVRM verzoekers privé-leven beschermd wordt. Doch op basis van dit kan hij natuurlijk geen verblijfsvergunning ontvangen MAAR verwerende partij dient wel degelijk na te gaan of huidige bevel geen schending uitmaakt van artikel 8 EVRM en hiervoor dient zijn de fair-balance toe te passen.

De uitwijzing van een persoon met een duurzame levensgemeenschap, alhier een kind van 2 jaar heeft, wonend op een gekend adres in het Rijk, ... raakt wel degelijk art 8 EVRM.

Nu verzoeker aantoont dat hij zich wel kan beroepen op artikel 8 EVRM dient verwerende partij de toets te doen zoals vermeld in artikel 8 par. 2 EVRM. Uit de bestreden beslissing komt tot uiting dat zij dit niet heeft gedaan gezien zij in eerste instantie stelt dat verzoeker zich niet kan beroepen op artikel 8 EVRM.

Verzoeker toont dus wel degelijk aan dat hij zich kan beroepen op een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag (artikel 7 al 1 Vw) namelijk op artikel 8 EVRM. Gezien verwerende partij botweg stelt dat hij zich niet kan beroepen op artikel 8 EVRM is er geen toets gebeurt zoals bepaald in par. 2 van art 8 EVRM waardoor er kan besloten worden dat er een schending is van artikel 8 EVRM."

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verzoeker geeft er in de uiteenzetting van zijn middel ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven. Het doel van de formele motiveringsplicht is dan ook bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt

derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wordt onder meer bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoeker betwist niet dat hij niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden of om zich in België te vestigen en evenmin dat hij hier verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, meer bepaald dat hij niet in bezit is van een geldig paspoort en evenmin van een geldig visum of een geldige verblijfstitel. In deze situatie is verweerder in beginsel verplicht tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (“moet”). Hiervan kan in principe enkel worden afgeweken wanneer meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag spelen. Op de door verzoeker ingeroepen hogere rechtsnormen wordt nog ingegaan.

In zoverre verzoeker daarnaast nog bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dit een tweede, overtollig motief betreft. De eventuele gegrondheid van de kritiek gericht tegen een overtollig motief van een beslissing kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring ervan. De kritiek op dit motief in de bestreden beslissing behoeft dan ook geen verdere bespreking.

Verzoeker voert verder een uitgebreid betoog ten aanzien van de motieven die de afwezigheid van een termijn voor het vrijwillig vertrek moeten schragen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker op 20 mei 2019 is vrijgelaten en in de huidige omstandigheden niet blijkt welk actueel belang hij nog heeft bij zijn kritiek en het aanvoeren van de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, al dan niet in samenhang met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, maar het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De beslissing tot verwijdering bepaalt, overeenkomstig artikel 74/14, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet, een termijn van hoogstens dertig dagen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De kritiek van verzoeker kan er dus hoogstens toe leiden dat een vrijwillige vertrektermijn van dertig dagen diende te worden gegeven. Sinds verzoekers vrijlating is deze termijn reeds geruime tijd overschreden. Ter terechtzitting wordt aangegeven dat verzoeker nog steeds in België aanwezig is en blijkt geen gedwongen verwijdering te hebben plaatsgevonden. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat verzoeker thans nog een voldoende belang heeft bij zijn kritiek dat hij ten onrechte geen termijn voor vrijwillig vertrek kreeg. Verzoeker betoogt ter terechtzitting dat zijn belang erin bestaat om een onwettige beslissing uit het rechtsverkeer te zien verwijderd, zonder te kunnen duiden welk concreet voordeel een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing omdat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend hem nog kan opleveren. Het belang als ontvankelijkheidsvoorwaarde verbiedt beroepen die een zuiver symbolische vernietiging beogen, zonder dat de verzoeker nog enig voordeel, hoe miniem ook, kan halen uit die nietigverklaring (RvS 8 mei 2014, nr. 227.305). Het louter gelijk krijgen op zich wettigt de gevraagde nietigverklaring niet (RvS 11 maart 2003, nr. 116.895). Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt verder als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *‘familie- en gezinsleven’* noch het begrip *‘privéleven’*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn feitelijke partner met de Nederlandse nationaliteit en haar kind. Hij stelt de vader te zijn van dit kind, maar dit kind nog niet te hebben kunnen erkennen omwille van de problemen met zijn paspoort.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen dat hij in België een gezinsleven heeft met zijn Nederlandse partner en haar kind. Er moet worden aangenomen dat het bestaan van een beschermenswaardige relatie tussen verzoeker en zijn partner op zich niet wordt betwist. Er wordt zo ook overgegaan tot een zekere belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Wat het kind betreft, merkt verweerder wel op dat het niet vaststaat dat verzoeker de vader is. Dit bij gebrek aan een officiële erkenning door verzoeker van dit kind. Hij stelt nog vast dat het op basis van de voorliggende gegevens onduidelijk is in welke mate verzoeker de zorg draagt voor dit kind. Ook blijkt volgens verweerder niet dat verzoeker bijdraagt voor het onderhoud van het kind. Gelet op de samenwoning met het kind sluit verweerder evenwel niet uit dat er inderdaad banden bestaan tussen verzoeker en het kind. Hij motiveert verder voor de situatie dat het gezinsleven alsnog moet worden aangenomen, nu hij overgaat tot een belangenafweging.

Verzoeker benadrukt dat de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning met zijn partner niet was ingegeven door twijfel over de oprechtheid van de relatie, maar enkel was gesteund op de vaststelling dat het door hem voorgelegde paspoort vals is. Hij stelt dat de geldigheid van zijn nieuwe paspoort evenmin werd aanvaard. Hij stelt dat hij door deze problemen met zijn paspoort ook het kind van zijn partner nog niet heeft kunnen erkennen. Hij stelt dat het motief in de bestreden beslissing dat het niet zeker is dat hij de vader is van het kind *“een blote bewering”* is.

De Raad herhaalt dat verweerder in de bestreden beslissing het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven, en dus een voldoende duurzame relatie, tussen verzoeker en zijn Nederlandse partner niet betwist. Nergens in de bestreden beslissing wordt voorgehouden als zou de weigering van registratie van de wettelijke samenwoning zijn ingegeven door de vaststelling dat minstens één van de partners geen duurzame partnerrelatie, maar louter een verblijfsrechtelijk voordeel, beoogt. Verzoekers betoog op dit punt kan dan ook geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker gaat er verder aan voorbij dat het in de eerste plaats aan hem toekomt om het bewijs te leveren van het bestaan van beschermenswaardige gezinsbanden in België. Hij betwist op zich niet dat het bestuur correct vaststelde dat hij tot hiertoe niet met officiële stukken kan aantonen dat hij de vader is van het kind. Hij legt ook geen dna-test voor. Er kan van verzoeker worden verwacht dat hij het bewijs van verwantschap niet louter met vermoedens, maar met concrete bewijzen aantoonst. Verzoeker blijft thans ook in gebreke te duiden in welke mate hij instaat voor de dagdagelijkse zorgen voor het kind en in welke mate hij bijdraagt in het onderhoud van het kind. Ook hier blijkt niet dat de motieven hieromtrent incorrect zouden zijn. Er blijkt niet dat ten onrechte geen rekening is gehouden met bepaalde concrete zorgtaken of concrete bijdragen in de opvoeding van het kind die verzoeker voor zijn rekening zou nemen. In ieder geval herhaalt de Raad dat verweerder een gezinsleven tussen verzoeker en het kind niet uitsluit, en ook hier een zekere belangenafweging heeft doorgevoerd.

Gelet op hetgeen voorafgaat, focust de Raad zijn onderzoek op de vraag of er, gelet op het ingeroepen gezinsleven, sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven

en of in dit verband een zorgvuldige en redelijke belangenafweging is doorgevoerd. Bij dit onderzoek is het van belang of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Verzoeker wijst op de criteria die het EHRM heeft ontwikkeld in zijn arrest Üner van 18 oktober 2006 voor het doorvoeren van een evenwichtige belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt op dat verzoeker evenwel niet kan worden gevolgd waar hij voorhoudt dat zijn situatie gelijkend is aan deze zoals deze voorlag in de door hem aangehaalde rechtspraak van het EHRM. In deze rechtspraak van het EHRM betrof het zo gevallen van in een welbepaalde staat gevestigde vreemdelingen, al dan niet sinds de kindertijd. De situatie van verzoeker daarentegen, is deze van een vreemdeling van wie niet blijkt dat deze op enig ogenblik zelfs maar legaal in België heeft verbleven. Het betreft dan ook duidelijk van elkaar te onderscheiden situaties, waardoor niet blijkt dat verzoeker zonder meer kan stellen dat de in deze rechtspraak aangehaalde criteria als dusdanig ook van toepassing zijn in zijn situatie (zie EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105: *“As the factual and legal situation of a settled migrant and that of an alien seeking admission to a host country [...] are not the same, the criteria developed in the Court’s case-law for assessing whether a withdrawal of a residence permit of a settled migrant is compatible with Article 8 cannot be transposed automatically to the situation of the applicant.”*).

In de thans voorliggende situatie van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt, is er geen inmenging in enig privé- of gezinsleven en dient geen toetsing plaats te vinden overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Wel dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die

pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Indien kinderen betrokken zijn, zoals in casu, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Zoals reeds werd gesteld, kan op lezing van de bestreden beslissing wordt aangenomen dat het ingeroepen gezinsleven in België in rekening is gebracht en in dit verband een belangenafweging heeft plaatsgevonden. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij het tegendeel voorhoudt. Verweerder is in de bestreden beslissing van oordeel dat deze beslissing niet betekent dat verzoeker definitief van zijn gezinsleden wordt gescheiden, ofwel dat de gezinsbanden worden verbroken. Hij stelt dat deze beslissing op zich slechts een tijdelijke scheiding met zich meebrengt en een dergelijke tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet disproportioneel is in het licht van het ingeroepen gezinsleven. Hij stelt dat verzoeker vanuit zijn herkomstland een verblijfsmachtiging kan vragen. Er blijkt volgens hem niet dat verzoeker concrete zorgtaken voor het kind op zich neemt, of een concrete bijdrage levert in het onderhoud van het kind. Het kind kan in ieder geval bij de moeder blijven. Verweerder merkt nog op dat de partner samen met haar kind verzoeker kan bezoeken in Ghana en dat verzoeker, mits is voldaan aan de voorwaarden, op een later tijdstip steeds kan terugkomen naar België om hier het gezinsleven verder te zetten. Hij benadrukt nog dat het gezinsleven werd opgebouwd tijdens illegaal verblijf van verzoeker.

Gelet op verzoekers jarenlange illegale verblijf in België, en waar niet blijkt dat hij op enig ogenblik was gemachtigd of toegelaten tot een verblijf, moet inderdaad worden aangenomen dat het gezinsleven zich in casu heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat in deze situatie enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel van het 8 EVRM.

Door te wijzen op het gegeven dat hij reeds enige tijd in België verblijft en hier een gezinsleven heeft met zijn partner en diens kind, brengt verzoeker geen elementen naar voor die erop wijzen dat de doorgevoerde belangenafweging onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Zoals reeds werd gesteld, blijkt niet dat verzoeker op enig ogenblik een legaal verblijf heeft genoten. Door over te gaan tot een belangenafweging, heeft het bestuur verder reeds rekening gehouden met het gezinsleven op zich. Hiermee blijkt nog niet dat een tijdelijke scheiding van de gezinsleden voor hen disproportionele gevolgen zal hebben. Concrete argumenten die hierop zouden kunnen wijzen, liggen niet voor. Door te stellen dat een zorgvuldig handelende overheid hem had moeten repatriëren voordat hij hier een

gezinsleven opbouwde, blijft verzoeker op dit punt evenzeer in gebreke. Verzoeker gaat er hierbij ook aan voorbij dat hij zelf zijn aanwezigheid in België maar kenbaar maakte na reeds een relatie te zijn aangegaan en het uitgangspunt ook nog steeds is dat een vreemdeling uit eigen beweging gevolg moet geven aan een hem gegeven bevel om het grondgebied te verlaten. In deze omstandigheden valt geen onzorgvuldig handelen van het bestuur vast te stellen.

Verzoeker toont niet aan dat hij vanuit zijn herkomstland niet op nuttige wijze voor zijn gezinsbelangen kan opkomen. Hij weerlegt het motief ook niet dat zijn partner en diens kind hem kunnen bezoeken in zijn land van herkomst. Daarnaast blijkt evenmin dat hij en zijn partner en diens kind via de moderne communicatiemiddelen de gezinsbanden niet zouden kunnen onderhouden. Verzoeker geeft andermaal ook niet aan dat hij, wat het kind betreft, specifieke zorgtaken op zich neemt of op enige wijze bijdraagt in het onderhoud van dit kind. In deze omstandigheden blijkt niet dat het hoger belang van het kind wordt miskend bij een tijdelijke scheiding van verzoeker.

Verzoeker maakt ook in geen geval aannemelijk dat het ingeroepen gezinsleven enkel op normale en effectieve wijze mogelijk zou zijn in België. Er liggen geen onoverkomelijke hinderpalen voor om het gezinsleven elders voor te zetten, zoals in Nederland of verzoekers herkomstland.

Rekening houdende met hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat als gevolg van de bestreden beslissing de gezinsbanden noodzakelijkerwijze dreigen te worden verbroken of dat deze beslissing het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker en diens gezinsleden enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708), wat in casu een afdoende rechtvaardigingsgrond uitmaakt voor de bestreden beslissing.

Met betrekking tot enig privéleven van verzoeker dat losstaat van het ingeroepen gezinsleven worden ten slotte geen concrete elementen naar voor gebracht. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij, los van zijn gezinsleven, duurzame banden met dit land heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

In de thans voorliggende omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

3.2.4. Artikel 7 van het Handvest bepaalt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

3.2.5. De Raad wijst er verder op dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409), zodat een schending van deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. Het vermoeden van onschuld is een beginsel uit het strafrecht, dat niet speelt in het kader van administratieve beslissingen zoals een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2.6. Gelet op hetgeen voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat met enig concreet en relevant gegeven ten onrechte geen rekening werd gehouden. Zijn betoog laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.7. Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS